

Uitarea

Flavius

Mai mare uitare nu știu
decât să te uiți pe tine afară din trup
ori să treci cu vederea orice suferință
care te sapă prin memorie și face șanțuri
pe unde trec apele Acheronului.

Trupul în care mă zidesc acum
are un suflet asemeni zăpezii la soare
topit în cuvinte nevorbite
ce urcă prin coloane de aer la cer
până la tâmpla lui Dumnezeu Tatăl.
Îl mângâie încet să tresară
pentru dezlegare de păcate lumești,
numai așa mă umplu la loc de lumină
și-mi dispare uitarea.